

ἄ! ὁ Λεβίδης ἔρχεται καὶ εἶναι τρομασμένος...
Τί τρέχει;...

Δ.—

Ἀπετύχαμεν...

Δ.—

Δ.—Ἐνῶ τὸ κούνημα σχεδὸν περὶ τὸ τέλος ἦτο
καὶ ἐξάρωσαν οἱ μίσθαρνοι καὶ φαῦλοι ὀλετήρες,
παρὰ τῆς Ρόμβης τὸ στενὸν πυροβολοῦν κλητῆρες
καὶ εἰς Ἀθανασόπουλος ἀμέσως πίπτει θῦμα,
τὸ δὲ σπουδαῖον κούνημα ἐστάθη παραχρῆμα.

Δ.—Ὡ λύσσα!.. ὦ ἐκδίκησις!.. καὶ στέκεσθε ἀκόμα;...
τοῦ φονευθέντος μάρτυρος κηδεύσατε τὸ σῶμα
καὶ πάντες εἰς τὸν Σύλλογον σκεφθῆτε κατ' ἰδίαν
καὶ κάμετέ του αὐθωρεὶ πολιτικὴν κηδεῖαν.
Καὶ ὁ φονευθεὶς τί ἐκαμεν;

Δ.—

Θαρρῶ πῶς ἦτο ράπτης.

Δ.—Καὶ ἐγὼ μὲ σὰς πρὸς χάριν του θὰ γίνω νεκροθάπτης.

Δ.—Ναί, πρέπει νὰ τὸν θάψωμεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους χώρια
καὶ νὰ τὸν σαβανώσωμεν μὲ μύρτα καὶ ἀποφόρια.

Δ.—Χωρὶς καιρὸν νὰ χάνετε σὰς λέγω νὰ σκεφθῆτε
πῶς πρέπει τοῦτον τὸν νεκρὸν νὰ ἐκμεταλλεῖσθε.
Ἐμπρός, Ἀριστογείτονες, ἐμπρός, τυραννοκτόνοι,
εἰλίσσατε τὸ σῶμα του ἐν καθαρᾷ σινδόνι
καὶ ὑμνήσατέ τον ὅλοι σας διὰ τῆς ρητορείας
ὡς μάρτυρα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας,
καὶ ἐγείρατε Μαυσῶλιον εἰς τοῦτον δι' ἐράνου
πρὸς πείσμα τοῦ Πρωθυπουργοῦ, πρὸς πείσμα τοῦ τυ-

(Ὁ Ροβеспιέρρος μὲ ὀρμὴν ἀναχωρεῖ μεγάλῃν
καὶ ὁ Θεόδωρος ἔρχεται εἰς ἐκστασιν καὶ πάλιν.)

Δ.—Ὡ σὺ αἵματοστάλακτος σκιά τοῦ φραγκορράπτου,
μὴν πλησιάζεις πρὸς ἐμέ.. μακρὰν μου, μὴ μοῦ ἄπτου.
Ὡ θῦμα τοῦ κούνηματος καὶ ἐξέψεως ἀγρίας,
ὦ σφάγιον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας,
ἂν ἦσουν ράπτης ἀφανής, ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ μέλλον
θὰ εἶσαι φῶς ἀνέσπερον καὶ ἄστρον ἀνατέλλον,
θὰ σὲ κοσμοῦν οἱ ρήτορες μ' ἐπιθετα μυρία,
θὰ ὁμιλήσῃ διὰ σὲ ἡ νέα ἱστορία,
θὰ γράψω δὲ 'στὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύον
πῶς ἦσαν ἥρωες μυθικοὶ καὶ πρῶτος τῶν ἀνδρείων,
καὶ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον σου στεφάνους θ' ἀναρτήσω,
ὅποταν δὲ Κυβέρνησιν κληθῶ νὰ σχηματίσω,
ἀμέσως ἐνθυμούμενος τὸ μέγα ὄνομά σου
θὰ κόψω τὴν βελλὰδχ μου εἰς τὸ Κατάστημά σου.
Πλὴν τί ἀκούω;... θόρυβον... νά! μὲ φωνάζουν ἔξω
καὶ μοῦ ζητοῦν προσφώνησιν... δὲν εἴμπορῶ ν' ἀνθέξω.
Ὡ! τόσους λόγους ἔβγαλα σπουδαίους εἰς ἐξώστας
ὅσους κανεὶς δὲν ἔβγαλε ὡς τώρα τρελλο-Κώστας...
Ὡ συμπολιταὶ προσφιλεῖς καὶ τέκνα τῆς ἀνδρείας,
κονσπικατέρ, ξιφί μπακλέρ, βλαστοὶ ἐλευθερίας,
εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν εἰμ' ἐτοιμος νὰ τρέξω...

(Πολλοὶ φωναὶ σπαρακτικαὶ ἀκούονται ἀπ' ἔξω.)

Δ.—Ἄς θάψωμεν πολιτικῶς τοῦ θύματος τὸ πτώμα.

Φων.—Μὰ δὲν μάς δίδουν, ἀρχηγέ, τὸ ἄχραντόν του σῶμα.

Δ.—Προσφέρετε 'στους συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος χρῆμα
καὶ δι' ἐράνου τάχιστα κηδεύσατε τὸ θῦμα.

Φων.—Ἐδώσαμε, μὰ τίποτε...

Δ.— Πρέπει νὰ γίνῃ τρόπος
νὰ κάμωμεν πολιτικὴν κηδεῖαν ὅπως ὅπως,

διότι οὗτος πρὸ πολλοῦ 'στους μάρτυρας ἔρχεται
Φων.—Μὰς τὸν ἀρνοῦνται, ἀρχηγέ...

Δ.—

Ὁρμήσατε εἰς τὸν νεκρὸν μετὰ κραυγῶν καὶ
καὶ 'στοῦ Συλλόγου ἂς γοαῖ τὸ θρηνητικόν
ὅτι ἐνθ' ἐφόνευσεν τὸ πλῆθος οἱ κλητῆρες
καὶ ἀπηνῶς ἐσφάζοντο τοῦ θύματος οἱ σωτήρες
ἀπὸ τῆς Ρόμβης τὸ στενὸν καὶ μέχρι τοῦ Μαιῶ
ὁ τύραννος Πρωθυπουργὸς παρὰ τὸν βασιλέα
τὸ αἷμα τοῦ πτωχοῦ λαοῦ ἐρρόφα ὅλος μέν...

Φων.—Ἀλλ' ὅμως 'στὸ βασιλικὸν τραπέζι παρενέβη
καὶ ὁ ἀδελφός σας, ἀρχηγέ, ὁ τοῦ Ἀρείου Πάγου
καὶ αὐτὸς τὸ αἷμα ἔπινε μετὰ τοῦ λαοράγου.

Δ.—Ὡ! ἡ παγὶς τῶν προδοτῶν καὶ κατ' αὐτοῦ ἐπέπεσε
καὶ αὐτὸν τὴν ἐδελέασαν κρυπτοὶ μηχανορραφεῖς.
Πλὴν δι' αὐτὸ ψυχρότητα μεγάλῃν θὰ τοῦ δώσω
καὶ ἂν ξαναφάγῃ 'στὴν Αἴλῃν θὰ τὸν ἀποκρούσω
καὶ οὔτε θέλω ἀδελφὸν νὰ τὸν γνωρίζω πλέον
ἀφοῦ συναναστρέφεται μετὰ τῶν βασιλέων.
Καὶ νῦν ἂς ματαιώσωμεν τῶν ξένων τὰς πλεasures
καὶ πάντες ἂς δοξάζωμεν μὲ ὕμνους καὶ παιδαί
τὸ γένος τῶν φραγκορραπτῶν ὡς ἀγγέλον τῆς

(Ἀκούεται χειροκροτῶν ὁ κύριος Λαμπρίνης.)

Δ.—Γενέσθω νῦν τὸ κούνημα καὶ ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω.

(Ἀκούοντ' ἔξωθεν φωναὶ «τοῦ πεθάνοντος ζήτω»)

Δ.—Ἀναχωροῦν, ἀναχωροῦν, καὶ μὲ ἀφίουν μόνον
τὰ πλῆθη τῶν συνωμοτῶν καὶ τῶν βασιλοκτόνων.

Ὡ! μὴ σκιρτᾷς, καρδιά μου, καὶ ἀκόμη μὴ ἀνίστα
ἰδοὺ! ἰδοὺ!... κηδεύεται ὁ μέγας φραγκορράπτης...
ἀκολουθεῖ τὸ λείψανον πᾶς σθεναρὸς πολίτης...
ἰδοὺ τὰ ἐξαπτερυγία καὶ ὁ Μητροπολίτης.

Ὡ σὺ Ἀθανασόπουλε, τὸ κούνημα συγχώρει,
καὶ ἀνάβα εἰς τὰ πρόσωπα τῆς Γορτυνίας ὄρη
καὶ διατόρως σάλπισε δευτέραν ἀνταρσίαν,
δευτέραν ἐπαναστάσιν, δευτέραν παρουσίαν,
ἡ δὲ σκιά σου τῶν ἐχθρῶν τοὺς ὕπνους ἂς ταράτῃ
καὶ ἡ χεὶρ σου εἰς τῶν προδοτῶν τοὺς τοίχους ἂς χρεάτῃ
μυστηριώδη γράμματα καθὼς ἐκεῖνα ὅπου
εἰς τὸν Βελτάσσαρ ἔγραψε χεὶρ ἀγνωστος ἀνθρώπων.

Ἀφήσατε, φαντάσματα, τὴν χώραν τῶν κλαυθμῶν
καὶ ἐνώπιόν μου ἔλθετε μετὰ λευκῶν σινδόνων.
Ἰδοὺ ὁ Δούγκαν, βασιλεὺς τῆς παλαιᾶς Σκωτίας,
ὁπὸ τοῦ Μάκβεθ φονευθεὶς διὰ πολλὰς αἰτίας,
ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ πρῶτος,
ἰδοὺ καὶ ἄλλοι βασιλεῖς, ἰδοὺ καὶ ὁ Δὼν-Κιχῶτε.
Μὲ προσκαλεῖ 'στὸν ἵππον του, τὴν χεῖρα του μοῦ δίδει
προσφέρει κράνος εἰς ἐμέ καὶ κοπτερόν λεπίδι,
καὶ ἐγὼ εἰς τοῦ ἀλόγου του καθίζω τὰ καπούλια
καὶ τρέχωμεν 'στ' Ἀνακτορά μετ' αὐτοῦ καὶ νταούλω...

Ναί κεραυνὸς τὸν τύραννον Τρικούπην καταρλίπει
καὶ καταπίπτει ἔξωθεν ἡ τοῦ Συλλόγου στέγη.
Τὰ πάντα κλυδωνίζονται εἰς χάος τρικυμίας...
τὸν Κοντογιάννην κράξατε νὰ ἔλθῃ ἐκ Λαμίας,
Φωνὴν ἀκούω ἀνωθεν, γενναῖοι πατριῶται,
καθὼς ἐκείνην τοῦ Μουί, ποῦ εἶχ' ἀκούσει τότε,
Μοῦ δίδουν τὴν Κυβέρνησιν μεγάλου βασιλείου,

μὰ ὅλα εἶναι ψέμματα καὶ πρώτη Ἀπριλίου...

ὦχι, δὲν εἶναι ψέμματα... ἀλήθεια εἶναι ὅλα...

Ἀπριλίου εἶναι γύρω μας... ἀκούω πυροβόλα...

ἰδοὺ! ἰδοὺ!... ἀκούσατε... φωνὴ τοῦ Γεωργίου

μὲ προσκαλεῖ ὡς Πρόεδρον τοῦ νέου Ὑπουργείου.

ἰδοὺ! προβάλλουν τηλαυγεῖς αἱ δόξαι μου αἱ πρῶται...

ὦ Σάντο Παύλῳ πρόφθασε, βοήθει, Δὼν Κιχῶτε,

καὶ ἀναστάτους κάμετε μαζί μου τὰς Ἀθήνας

ἰππῶται τῆς οἰκτρᾶς μορφῆς, τῆς λόρδας καὶ τῆς

Μὰ ὁ Λεβίδης ἔρχεται καὶ πάλιν ἐσπευσμένως... [πείνας.

τί τρέχει;

Τρεῖς ἀνάθεμα 'στῶν προδοτῶν τὸ γένος!

Ἐνῶ ἐσυνωδεύαμεν τὸ λείψανον ἥρεμα

καὶ ἐλέγαμεν νὰ χύσωμεν τῶν μικρῶν τὸ αἷμα,

τὸν δὲ νεκρὸν ἀντάξιον παρέρστησα τροπαίων,

ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν βουλὴν εἰς οὐλαμὸς ἱππέων

ἐτάξαμε τὰ ὅπλα του καὶ ἐστάθη 'στὴν γραμμὴν

καὶ ἀποδώσῃ 'στὸν νεκρὸν τὴν πρέπουσαν τιμὴν.

Ἀλλὰ πολλοὶ ἐνόμισαν πῶς θὰ δουλέψῃ ξύλον

καὶ πῶς θὰ πέσουν καθ' ἡμῶν τὰ ὅπλα τῶν βεβήλων,

καὶ τὸ βάσαν 'στὰ τέσσαρα καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ

καὶ ἀπέμειναν 'στὸ λείψανον κονσπικατέρ ὀλίγοι

καὶ ἐγὼ μὲ γενναϊότητα τὸ ἔστριψα μεγάλην,

καὶ οὕτω πῶς τὸ κούνημα ἐματαιώθη πάλιν.

Δ.—Ὡ λύσσα! ὦ ἐκδίκησις!.. ὦ οὐλάμε ἱππέων!...

ἔνθεν κἀκεῖθεν φέρομαι κτυπῶν καὶ παραπικίων...

τὸ βῆμα πρὸς τὴν ἄβυσσον ἀπενωσμένως τρέπω

καὶ τὸν Ἀθανασόπουλον ἐνώπιόν μου βλέπω.

ἰδοὺ! ψαλλίδι καὶ κοπτερὰ καὶ ροῦχα εἰς τὸ βάφι...

μακρὰν, Ἀθανασόπουλε, μακρὰν μηχανορραφεῖ.

Πιγμῶ, παραφρονῶ, δὲν ξέρω τί νὰ κάμω...

ὦ Δὼν-Κιχῶτε πιάσα με προτοῦ νὰ πέσω χάμω.

(Ὁ κύριος Θεόδωρος, τὰ χεῖρά του τεντώνει

καὶ ἀπλύνεται φαρδύς πλατὺς μὲ τὸ μακρὸν σεντόνι,

ὁ δὲ Λεβίδης ἐντρομος κρατεῖ τὸν Δελγιάννην,

ἐνθ' ἀποδίδει ὁ Ζωρζὴς Δρομοκαίτης φθάνει.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Συνῆλθε οὖν, βρέ Περικλῆ, τὸ τῶν σωτήρων κόμμα
κι' ἐζήτησε τὸ ἄψυχον τοῦ φονευθέντος σῶμα,
οἱ μὲν ἐμμέσως δηλαδὴ κι' οἱ ἄλλοι ἀπ' εὐθείας
ὡς ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθείας
ἐζήτησε πρὸς κήδευσιν ἐκ μέρους τοῦ Πιλάτου
τὸ σῶμα τοῦ συντρίψαντος τὸ κράτος τοῦ θανάτου.
Καὶ εἰς τὸν Σύλλογον πολλοὶ ἐλθόντες κατ' ἰδίαν
νὰ κάμουν ἀπεφάσισαν πολιτικὴν κηδεῖαν
καὶ ἄλλο νέον κούνημα νὰ γίνη ὡς τὸ πρῶτον
καὶ ὅλοι περὶ τοῦ νεκροῦ ὠμίλουν καὶ ἡρώτων
καὶ νέαν ἐπανάστασιν ὁ Σύλλογος ἠπείλει,
συνῆλθον δὲ τοῦ θύματος οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
ἀλλὰ ἤρνουντο τὸν νεκρὸν νὰ δώσουν εἰς ἐκείνους
καὶ ἤκουες συζήτησιν καὶ κοπετούς καὶ θρήνους.
Συνῆλθον οὖν καὶ δεύτερον οἱ νέοι Ροδωσπῆροι
καὶ πάντες οἱ τοῦ φοβεροῦ Συλλόγου συνεταῖροι
καὶ μύρτα εἰς τὰς χεῖρας των καὶ φάσγανα ἐπῆραν
καὶ πρὸς βουλὴν συνήγαγον ὁλόκληρον τὴν σπειρὰν
καὶ νὰ προβοῦν ἐσκέφθησαν εἰς τολμηρὰς θυσίας
καὶ ν' ἀγοράσουν τὸν νεκρὸν διὰ δημοπρασίας.
Καὶ χρήματα ὅσων Κορβανῶν συνέλεξαν ἐν τάχει
οἱ Πρόεδροι κι' οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ βασιλομάχοι,
οἱ πάντες γὰρ προσέφερον ὅ,τ' εἶχον παραχρῆμα,
τιμὴ δ' ἐκλήθη αἵματος τὸ τοῦ Συλλόγου χρήμα.
Ἀλλὰ κι' ἐγώ, βρέ Περικλῆ, με ὀρθωμένην κώμην
ἐκεῖνα τὰ γενόμενα ἐντρόμως ἐθεώμην,
κι' ἐπήγαγιναν καὶ ἤρχοντο τοῦ ρεφενέ οἱ δίσκοι,
ὁ δὲ Λεβίδης προσελθὼν ὡς τρυφερὰ παιδίσκη
μ' ἠρώτησε, βρέ Περικλῆ, μ' εὐγένειαν καὶ τρόπον
ἂν εἶμαι πράγματι κι' ἐγὼ μετὰ τῶν κατασκόπων.
Ἐγὼ δ' ἠρνήθην με φωνὴν πολίτου ἐλευθέρου,
ἀλλὰ ἐκεῖνος προσελθὼν μ' ἠρώτησε καὶ πάλιν
ἐμοῦ δὲ ἀποφάσκοντος μ' ἠρώτησε καὶ πάλιν
ἂν τὴν μερίδα κάποτε ὑπηρετῶ τὴν ἄλλην,
ἐγὼ δὲ «ὄχι» πρὸς αὐτὸν ἀνέκραξα ἐξ ἄλλως
καὶ τότε τρεῖς ἐφώνησε εἰς πετεινὸς μεγάλους.
Κατόπιν με ἠρώτησε ὁ κύριος Πετράκης,
ὁ δὲ ἀλέκτωρ, Περικλῆ, ἐφώνησε τετράκις·
πλὴν κι' ἄλλοι με ἠρώτησαν ἐκ τῶν τυραννοκτόνων
ἐγὼ δ' ἠρνήθην πρὸς αὐτοὺς με δυνάμει καὶ τόνον,
καὶ τότε πρὸς ἐξύπνησαν τοῦ κόσμου τὰ κοκάρια
καὶ σὰν νὰ εἶχαν, Περικλῆ, μεγάλη στενοχώρια
ἀρχίζουσιν ξεφωνήματα μεγάλα καὶ φρικώδη
καὶ τὸν καθένα μαχαλὰ ἐσήκωσαν ὅστ' ὀπίδι.

Π.—Καὶ ὕστερα τί ἔγινε;

Φ.—

Τὸ ἔστριψα δρομαῖος
ἵν' ἀγοράσω πρὸς ταφὴν ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως,
καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ νεκροῦ προσέδραμον ἐν τάχει,
δεινὴ δὲ πέριξ τοῦ νεκροῦ συνεκροτήθη μάχη
καθὼς περὶ τοῦ Αἰάντος τὸ σῶμα εἰς τὴν Τροίαν

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

καθὰ γνωρίζεις, Περικλῆ, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.
Οἱ μὲν ἐζήτουν τὸν νεκρὸν βιαίως ν' ἀπαγάγουν
καὶ τοὺς τυράννους δι' αὐτοῦ ὠμούς νὰ
οἱ δὲ ἤρνουντο εἰς αὐτοὺς τὸ πτώμα τοῦ
καὶ πάταγος ἠκούετο καὶ μαχομένων βροτοῦ
κι' ὀλίγου δεῖν τὸ κούνημα νὰ ξαναγίνη τὸ
ὡς ὅτου πλέον ἔτρεξαν καμπόσοι στρατιῶται
καὶ ἦτο θέαμα φορικτὸν καὶ σπαραγμὸς καρπύων
καὶ τὸν νεκρὸν ἐφύλαξαν μετὰ τῆς κουστῆτος
μήπως τὸν κλέψουν ὀπαδοὶ ἐκ τῶν τοῦ Διήγου
καὶ ἡ δευτέρα ἔσεται χεῖρων τῆς πρώτης πάλιν.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—

Ἐ! ὕστερα ἡσύχασαν ἐν τέλει
καὶ τὸν νεκρὸν ἐκήδευσαν τὰ τοῦ Συλλόγου μέλη
καὶ ὅλοι μετὰ θλίψεως παρείποντο μεγάλῃς
καὶ ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, κι' ὁ Κατσανδρῆς κι' ὁ Ροδῶν
μὰ κι' ὁ Πετράκης ἦν ἐκεῖ ὁ ἐκ τῶν βαρβαρῶν
καθὼς καὶ ἄλλοι ἀπὸ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀδικημένων.
Ὁ δὲ Ἀθανασόπουλος, ὁ φονεὺς τοῦτέστι,
καὶ πεθαμένος, Περικλῆ, τὰ πάνδεινα ὑπέστη,
καὶ σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθανε ὁ ξαφνικὸς τοῦ φόνου
τῶν ἀδελφῶν ὁ κοπετός, τῶν συγγενῶν ὁ πόνος,
μὰ εἶχε καὶ τοὺς ρήτορας ἐκείνους ἀπὸ πᾶν
ὁποῦ γὰρ τούτους μοναχὰ φοβοῦμαι νὰ πεθάνω.
Καὶ εἶπε κάθε φλογερὸς κι' ἀτίθασος ἀντάρτης
πῶς εἶναι οὗτος ὁ νεκρὸς ἐλευθερίας μάρτυς,
καὶ τόσοις λόγους ἤκουσε ρητόρων λυσσαλέων
ὅσους δὲν ἤκουσε θαρρῶ κι' ὁ μέγας Ναπολέων
Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς, κτυπῶν τὸν Νικολῆν
πολλὰς ἀράς ἐξήμεσε με ὅλην τὴν γελῶν του
κι' ἀνάθεμα ἐτόξευσε κατὰ τῶν δολοφόνων
καὶ ἄνω κάτω ἔκαμε Κυβέρνησιν καὶ θρόνον,
καὶ ὅσων νεκρὸν κατέθεσε στεφάνους μαρτυρίας
ἀλλὰ ἐνῶ ἐφθάσαμεν πρὸ τοῦ βουλευτηρίου
ἰδοὺ! ἐφίππων δωδεκάς ἐνώπιόν μας στέκει
καὶ χάριν τῆς νεκροπομπῆς σηκώνει τὸ τουφέκι.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κακὸ καὶ νταβζτούρι
κι' ἀμέσως οἱ κονσπιρατέρ τὸ ἐκοψάν κομποῦρη
κι' οἱ νεκροφόροι τᾶχασαν καὶ παραιτοῦν τὴν κατὰ
καὶ οἱ παππάδες πηλαλοῦν με σηκωμένα ράσα,
ἀλλὰ κι' ἐμένα οὐ σμικρὸν μ' ἐπῆγε ριπιτίδι
καὶ τρέχω κατακίτρινος μαζί με τὸν Λεβίδην,
καὶ εἰς τὸ οὐρητήριον ἐτρύπωσα ὁ τλήμων
ὁποῦ ἐσχάτως ἔκαμε ὁ κύριος Φιλήμων,
διότι τοῦτο ἄσυλον διακομμένων εἶναι
καὶ δι' αὐτὸ ἐπαίρονται δικαίως αἱ Ἀθῆναι,
ἐκεῖ δὲ μόνος τῶν χειρῶν ἀπέπλυνα τὸν ρύπον
κι' εἰμι ἄθῳς αἵματος καὶ κουνήματων εἶπον.
Μὰ τώρα παύω, Περικλῆ, καὶ δὲν θὰ προχωρήσω
γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σοῦ ἐξιστορήσω
τὰ ὅσα ἐμαρτύρησε αὐτὸς ὁ φραγκορράφτης
ἀνκαὶ γὰρ αὐτὸ δὲν μ' ἐρωτᾷ καὶ μύγαις μόνο χάρηται.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν, βρωμόγλωσσα, διότι σοῦ οφείλω
μπαγλαρώμα διπλάσιον ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο.

Ὁ Λεκατσᾶς τὴν Πέρμπην τὴν Μάκθεθ θὰ διδάξῃ
καὶ εἰς πτωχὴν γυναῖκα θὰ δώσῃ ὅ,τ' εἰσπράξῃ.
Πιστεύω δὲ ὁ κόσμος ἀθρόος πῶς θὰ τρέξῃ,
διότι τώρα πρῶτον ἐπὶ θεάτρον θὰ παίξῃ
καὶ ἡ χαριστάτη τοῦ Λεκατσᾶ κυρία
καὶ θὰ φανῇ ὡς Λαίδη καὶ σύζυγος ἀγρία.